

kan holde sig til. Nu vil Politiet, naar det forsynes med de fornødne Midler i den Henseende, komme til at staa som det, der helt og udelte bærer Ansvaaret for, at der gjøres, hvad der kan og bør gjøres, for at betrygge denne Del af Befolkningen. Men dersom Mindretallets Forslag bliver til Lov, bliver Ansvaaret delt; da bærer Politiet ikke det udelte Ansvar, thi det kan henstøde sig under, at i den paagældende Kommune har der ikke været saa megen Interesse for Sagen, at man har villet gaa ind paa at antage Medhjælp til Undersøgelsen, og derfor har Politiet ikke kunnet udrette Noget. Jeg tror derfor, at det vil være en saa betydelig Svækkelse af Lovens Virkning, at de, der ere dens Venner, ikke kunne gaa den Vej. Hvad dernæst angaar de Midler, der skulle staa til Raadighed for at gennemføre Tilsynet, har ligeledes det nævnte Mindretal været meget varsomt med, hvorvidt man vilde gaa i at udstyre de undersøgende Autoriteter med de fornødne Midler til at gennemføre Undersøgelserne. Jeg lægger her ikke Vægt paa Smaating. Der er f. Ex. blevet talt om det Spørgsmaal, hvorvidt det er rigtigt eller ikke, at de Gjenstande, der udtages til Undersøgelse, blive betalte strax. Lovforslaget er gaaet ud fra, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Vedkommende skulde have Betaling eller ikke, skulde afgjøres i sin Tid, naar Undersøgelsen havde fundet Sted, idet man er gaaet ud fra, at dersom Undersøgelsen viser, at Varerne ere forfalskede og derfor skulle konfiskeres, vilde der være noget høist Unaturligt i, at man havde betalt Vedkommende Varerne. Men dette er i alt Fald et underordnet Spørgsmaal, og dersom der skulde lægges særlig Vægt paa, at Varerne ubetinget betales kontant strax, er det jo ingen væsentlig Gjenstand. Væsentligt er det derimod, om man vil give Politiet og Undersøgerne den fornødne Afgang til at komme til at bese Varerne, bese Tilberedelsesmaaden og Bevaringsmaaden eller ikke. Jeg finder, at i den Henseende er det paa ingen Maade tilstrækkeligt ganske i Almindelighed at sige, at Politiets Embedsmand og Betjente kunne gaa ind i en Boutik paa den Tid af Dagen, hvor den er aaben, og at de maa betale Varerne som enhver anden Kjøber for at undersøge dem. Jeg vil ikke ubetinget sige, at en saadan Lovbestemmelse er ganske overflødig, thi man kunde naturligvis tænke sig, dersom den ikke fandtes, at naar Sælgeren fik Nys om, at den Paagældende var Politibetjent eller Sligt, kunde han sige: „Lil Dig selger jeg ikke“, da der jo ikke er nogen Forpligtelse for en Boutiksholder til at sælge til Enhver, der vil kjøbe. Men en saadan Bestemmelse er for Lidt, dersom man virkelig vil naae Maalet med nogen Sikkerhed, og navnlig finder jeg, at det er altsor Lidt, naar man i Forslaget under Nr. 18 kun vil tilstede Afgang til Undersøgelse hos dem, der engang forud ere straffede

for Overtrædelse af denne Lov og endda kun, naar Straffen har været Fængsel. Jeg skal med Hensyn til dette Forslag under Nr. 18 minde om, at her jo ikke er Spørgsmaal om at vedtage Noget, der strider mod Grundloven. Hvis det stred mod Grundloven overhovedet at aabne Udgangen til Husundersøgelse uden foregaaende Retstjendelse ved skriftligt Lov, vilde jo det være Mindretallets Forslag stride imod Grundloven ligesaa velsom Hvertallets Afbrydelse af Ordføreren). Det har den ærede Ordfører ikke sagt, men det er bragt paa Bane fra anden Side. Det er der altsaa ikke Spørgsmaal om i dette Forslag; i modsat Fald vilde der jo heller ikke kunne være Tale om at vedtage det, og da vilde der vel ogsaa fra Formandens Side være blevet reist Modstand derimod. Her er kun Spørgsmaal om at gaa noget videre eller mindre vidt med Hensyn til ved Loven at hjemle visse Undtagelser fra Grundlovens Regler om Retstjendelsens Nødvendighed. Naar man nu ser hen til, at her ikke er Spørgsmaal om at aabne en almindelig Afgang til Husundersøgelse hos de vedkommende Personer, at deres Boliger i det Hele skulle være Gjenstand for vilkaarlig Undersøgelse fra Politiets Side, men kun om, at deres Baresforraad skal være det, idet kun de Lokaler, der benyttes til Tilberedelse af eller Opbevaringssted for Gjenstande, der ere bestemte til offentligt Salg, skulle kunne eftersees af det Offentlige, da finder jeg ikke, at der kan være nogen stor Betænkelighed derved. Det forekommer mig ikke at være noget ubilligt Forlangende til den, der vil handle, at han maa finde sig i, at den Kontrol, der er nødvendig for at betrygge Publikum, udøves overfor ham ligesom overfor alle Andre, der ere i samme Stilling som han. Jeg ser ikke, at han kan have nogen egentlig retfærdig Grund til at modsætte sig det. Jeg tror nu heller ikke, at det, selv om denne Lovbestemmelse ikke blev given, i Almindelighed let kunde falde den Handlende ind at modsætte sig en saadan Husundersøgelse, undtagen netop i det Tilfælde, hvor han veed med sig selv, at der er noget Galt paa Jærde. Jeg tror derfor fra dette Synspunkt at maatte fraraade Vædringsforslagene under Nr. 11, Nr. 18 og Nr. 20. Jeg skal, forinden jeg forlader dette, endnu kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets § 2, og det er den, at, naar man fra nogle Sider har gjort opmærksom paa, at de sagkyndige Mænd, der omtales i § 2, og som skulle besikkes til Hjælp for Politiet, dog ikke kunne være egentlige Videnskabsmænd, og at de derfor kun kunne have en mere ufuldkommen Kundskab i kemisk Henseende eller i det Hele i de Retninger, som udfordres her, og naar man derfor videre har udtraget den Slutning deraf, at det vilde blive meget utilforladelige Personer, som det ikke kunde gaa an at betro den Magt, som Lovforslaget vil betro dem, da skal jeg hertil dog bemærke, at de